A black and white close-up photograph of a woman's face, smiling broadly. She has long, dark hair and is wearing a light-colored top. The background is blurred.

Марина Брацило

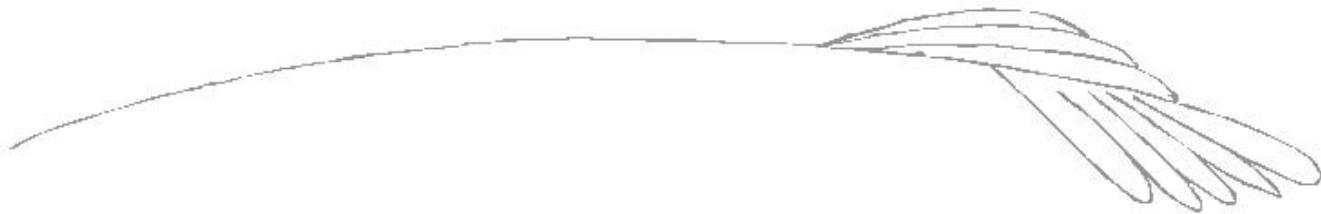
ШОВКОВА ДЕРЖАВА

лірика

Київ
НАШ ФОРМАТ
2014

nashformat.ua

ШОВКОВА ДЕРЖАВА

Колись, у дитинстві, мене заворожила ця казка...

Я так і бачила її – Шовкову державу, – прекрасну, мальовничу, співучу... І зівсібіч оточену ворогами.

Як у кожній казці, все закінчилося щасливо.

Чарівна країна дочекалася свого героя.

І стали ясними зорі, тихими – води.

Нашу казку ще не закінчено. Хочеться вірити, що казкар не забуде законів жанру. А доти кожен, хто живе в краю шовкових трав і наповнено пахощами вітру, вірить у щастя.

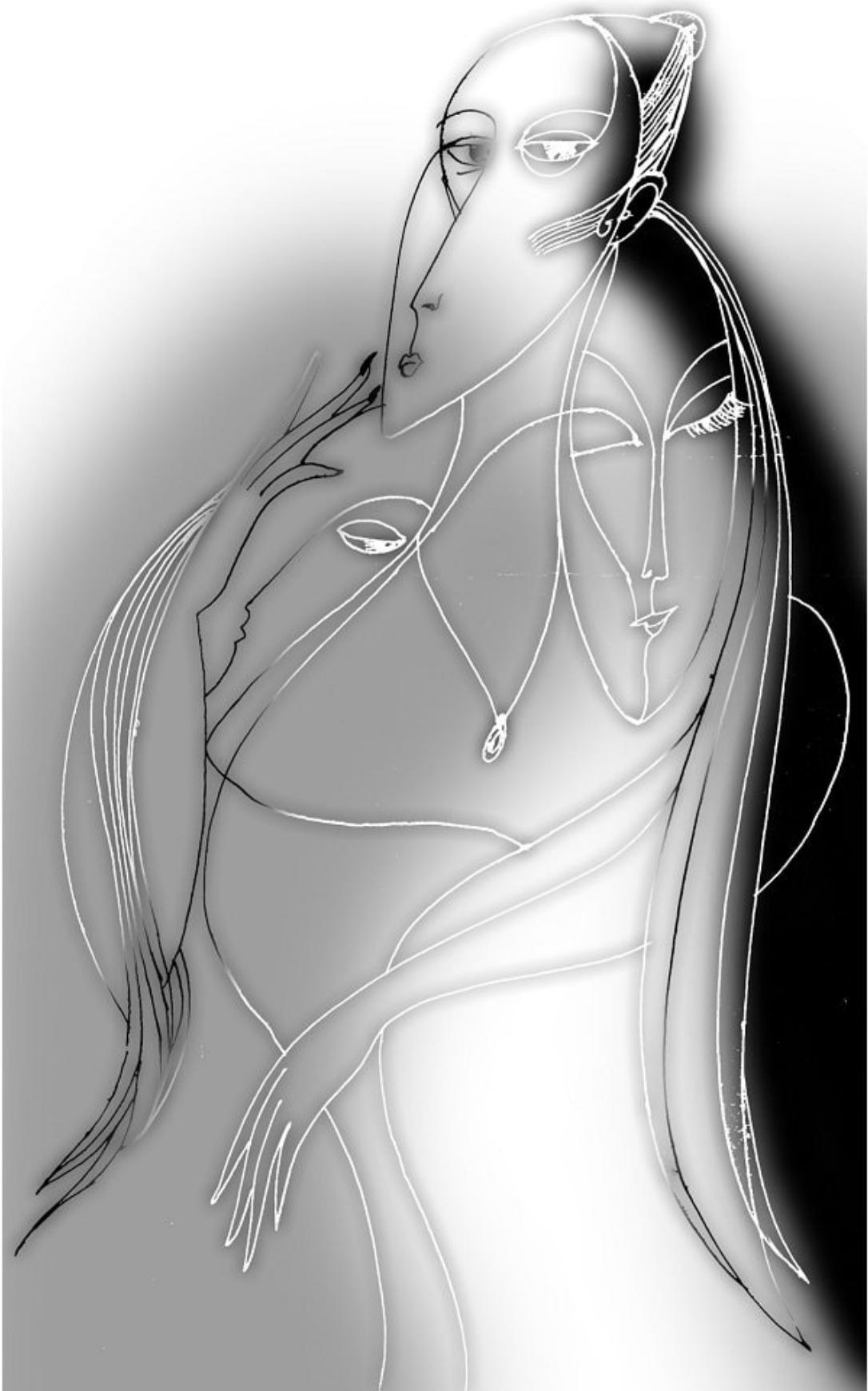
І тому – не варто забувати про діво, байдуже проходити поз красу...

Ми є такі, які є.

Ми живемо тут і сьогодні.

Ми – самі собі герої.

І все, що в нас є, – наша шовкова держава, країна мрійних і добрих людей, яким не варто забувати, що вони – саме такі...

nashformat.ua

ШОВКОВА ДЕРЖАВА

Тридцять три мої щастя
існують на докір непчастям.
Золотим моїм вербам – куди не мандрую –
сміються зелені.
І хоча зеленаво підморгують
щезники й трясця,
Я, напевно, і там заночую –
з євшаном у жмені.

Я так звикла давно, що мені
за двома за плечима
Є кому підморгнути і є кому
сумно всміхатись.
Я двом зорям належу –
ранковій зорі і вечірній, –
От як дим, що із небом щоденно
пов'язує хату.

Я цим тішилась змалечку.
Певно, втішатимусь завжди.
Тільки часом останнім
усе почивають, неначе
Той щасливо-нешчасний володар
в «Шовковій державі»;
Одне око сміється, а друге,
хоч вбийся ти, – плаче.

23.05.11

* * *

Так тримтиш, наче знаєш, де родиться гомін,
Де зав'язано в вузол чотири вітри,
Де лежить батьківщина усіх камертонів
І скрижалі засвідчують правила гри.

Так мовчиш, наче знаєш, де родиться слово,
Де по білому білим прописано нас,
Де прозорі тенета плете випадковість
І кільцем на зап'ястку змикається час.

Так стоїш, наче в тебе поцілено безвість,
Мов під ноги упав перехрещений світ,
Мовби знаєш напевно: твоя Піднебесна –
Ця лелітка в високій, духмяній траві.

03.04.11

МЕЖИ ЛЮДЬМИ

Межи людьми, машинами –
Звідки і взялася? –
В'ється пісня вишивана
Вужиком атласним.

Із-зі давна в'ється пісня –
Вдома і не вдома...
Кого мине, кого стисне –
Аж горло судомить.

Комусь з очей – перша злива,
Комусь – небо літа.
Кому – сніги, кому – нива.
А хто й не помітить.

Вже попозли всі щезники,
Метушня – не терпі.
А тут – вона: тихесенько –
І вже коло серця.

Хоч є дім, немає дому, –
Прихистком сріблиться.
Таке шиття неватоме –
Міцніше за крицю.

Коло серця присип мене,
Від хрестись від мене...
Бува пісня вишивана,
А часом – різьблена.

13.04.08

РУШНИК

Білим по білому – губиться в далині.
Білим на біле ляга в ковилу засторога.
Що не стібок – трохи світлі і ледь сумні,
Виповідають мені рушники дорогу.

Але шукати – речено по межі
Фарб і вагань. Кольорів і благань корогви.
Маки цвітуть. А між ними ростуть чужі,
Вітром принесені квіти у льон потроху.

Поки цвітуть – то немовби й не йшли здаля.
Мов народились і тут випивали землю.
Стало зеленим на тім полотні гілля.
Квіти відібрали у рожеве й брунатно-темне.

Більшало цвіту – бо час іще той садівник.
Нитка у барви вростала й лягала легко.
Скільки прибилося! Кажете, слід той вже зник?
Білим по чорному слався лише лелека.

Далі – простіш. Цілуvalася з пилом кров.
Все проминало, окрім землі на могилах.
На полотно нитка лягала таєром
Тих, хто чекав, і хто втратив, і зрікся милих.

Голка не спить. Вона чує сурму здаля.
Пальці мовчать. Межи п'яльця всотався вітер.
Оти рушник. І червоне на нім гілля.
Дихають квіти. І листя – чорніє між квітів.

11.06.09